

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 19 grudnia 2018 r.

DNR-2.730.42.2018.KK

DECYZJA DNR-2/ 325 /2018

Na podstawie art. 67b § 1 pkt 2 w związku z art. 67a § 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.), art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), art. 98 ust. 6 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398 oraz z 2018 r. poz. 650 i poz. 1338), dalej: „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”, w związku z art. 11 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362), dalej: „ustawa o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej”, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego „MERK-POL” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie w sprawie udzielenia ulgi w wykonywaniu zaległej kary pieniężnej nałożonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r., odmawia umorzenia kary pieniężnej w wysokości 75 000 zł.

UZASADNIENIE

Decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK”, nałożył na Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „MERK-POL” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, zwaną dalej także „stroną postępowania”, karę pieniężną w wysokości 75 000 zł (słownie: siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych) za

wprowadzenie do obrotu zabawki: Lalka 3,5” „Cute Beaut” art. no. MPC, 72125, kod EAN 5900368721256, niezgodnej z wymaganiami dla zabawek określonymi w § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 20 października 2016 r. w sprawie wymagań dla zabawek (Dz. U. poz. 1730) oraz w pkt 3.1.1 i pkt 3.1.2 załącznika nr 1 „WYMAGANIA DLA ZABAWEK 3. Wymagania w zakresie właściwości chemicznych” do ww. rozporządzenia oraz zobowiązał stronę postępowania do uiszczenia powyższej kwoty w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja określająca wysokość ww. należności pieniężnej stała się ostateczna, a w przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji utrzymującej w mocy zaskarżoną decyzję. W powyższej decyzji Prezes UOKiK nakazał stronie postępowania wycofanie z obrotu ww. zabawki, jej zniszczenie oraz powiadomienie konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach.

Powyższą decyzję doręczono stronie postępowania w dniu 28 maja 2018 r.

W dniu 22 czerwca 2018 r. wpłynął do UOKiK wniosek strony postępowania o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją DNR-2/155/2018.

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2018 r. Prezes UOKiK stwierdził uchybienie terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W związku z powyższym w dniu 11 lipca 2018 r. upłynął termin zapłaty kary pieniężnej.

W dniu 10 sierpnia 2018 r. wpłynął do UOKiK wniosek strony postępowania z dnia 10 sierpnia 2018 r., w którym zwróciła się o udzielenie ulgi w spłacie nałożonej decyzją DNR-2/155/2018 kary pieniężnej poprzez jej umorzenie. Na poparcie swojego wniosku strona postępowania wskazała, że znajduje się od 3 lat w złej sytuacji finansowej, a obecnie brakuje jej środków na pokrycie bieżących wydatków takie jak pensje dla pracowników, czy składki ZUS. Strona postępowania dodała, że od 3 lat odnotowuje straty finansowe z prowadzonej działalności gospodarczej, a obroty w przeciągu ostatnich 4 lat spadły o 70 % i jedynym sposobem na wyjście z powyższej sytuacji jest dalsza redukcja firmy i cięcie kosztów. Wskazała, że nałożenie na nią kary pieniężnej może doprowadzić do upadłości spółki, którą prowadzi od 28 lat. Wraz z wnioskiem strona postępowania przekazała: rachunek zysków i strat za lipiec 2018 r. oraz sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2018 r.

Pismem z dnia 17 sierpnia 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż wraz z pismem z dnia 10 sierpnia 2018 r. nie okazała wystarczających dokumentów pozwalających na rozpatrzenie złożonego wniosku o zastosowanie ulgi i w związku z powyższym zwrócił się do strony postępowania o przedstawienie dowodów pozwalających

na ocenę jej aktualnej sytuacji finansowej oraz udzielenie wszelkich informacji, które uzasadnią złożony przez nią wniosek. Wskazano stronie postępowania jakie należy okazać dowody na powyższą okoliczność, w tym m.in. oświadczenie, w którym będzie podane, na jakich warunkach ulga w spłacie zaległej kary pieniężnej miałaby być udzielona, czy będzie to: ulga nie stanowiąca pomocy publicznej, zgodnie z art. 67b § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.), dalej: „Ordynacja podatkowa”, ulga stanowiąca pomoc de minimis, zgodnie z art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, ulga stanowiąca pomoc publiczną, zgodnie z art. 67b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej.

W dniu 28 sierpnia 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 28 sierpnia 2018 r., w którym zwróciła się ponownie z prośbą o umorzenie kary pieniężnej bądź odstąpienie od niej. Strona postępowania wskazała ponownie, że znajduje się od 3 lat w trudnej sytuacji finansowej oraz, że właściciele spółki są zatrudnieni na minimalnych stawkach, aby nie obciążać budżetu spółki a także, że zatrudnia obecnie mniej pracowników i pensje wszystkich pracowników są niższe niż 10 lat temu.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż nie okazała dokumentów i nie udzieliła informacji wskazanych w piśmie DNR-730-42(25)/18(KK) z dnia 17 sierpnia 2018 r. oraz, że okazane przez nią uprzednio dokumenty nie są wystarczające i nie pozwalają na rozpatrzenie złożonego wniosku o zastosowanie ulgi. W związku z powyższym zwrócono się z prośbą o niezwłoczne udzielenie informacji i przekazanie dokumentów wymaganych w piśmie z dnia 17 sierpnia 2018 r. jak również przedłożenie wszelkiej dokumentacji, potwierdzającej uzasadnienie wniosku w celu dokonania przez organ nadzoru rynku pełnej analizy stanu faktycznego.

W dniu 31 sierpnia 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 30 sierpnia 2018 r., w którym poinformowała, że sytuacja spółki jest gorsza niż wynika to z wartości podanych w bilansach, gdyż zapasy, tj. wyroby znajdujące się w magazynie, stanowią w dużej części wyroby nictrafione i będzie musiała sprzedać je poniżej kosztów zakupu oraz znaczna część wykazanych w bilansach należności stanowią należności trudne do ściągnięcia, a część z nich jest na etapie spraw sądowych i są nikłe szanse na uzyskanie kwoty widniejącej w bilansie, a w przypadku zobowiązań to są to głównie zobowiązania od kontrahenta z Hongkongu w dolarach amerykańskich (ponad ██████████ za dostawy z ostatnich lat) zaciągnięte przy kursie dolara na poziomie 3 zł z podpisanymi w banku weksłami i były one przewalutowane na dzień 31 marca 2018 r. po kursie 3,45 zł, a aktualny kurs USD to 3,70 zł i może wzrosnąć w najbliższym czasie, co podniesie koszt spłaty

zadłużenia. Poza tym strona postępowania podała, iż przekazuje informacje odnoszące się do bieżącego roku obrotowego, takie jak dane na temat zmiany wartości aktywów trwałych i obrotowych oraz pasywów, wartości przychodu bilansowego, kosztów, zysku bilansowego i straty podatkowej, informacje na temat podjętych działań mających na celu poprawę jej sytuacji finansowej, m.in. zmiana lokalizacji magazynu ze sprzedażą hurtową i wynajęcie lokalu o mniejszym metrażu i niższym czynszu, redukcja etatów, sprzedaż działki w Kwidzynie oraz informacje na temat trudności z jakimi przyjdzie jej zmierzyć się w przyszłym roku (kryzys gospodarczy i demograficzny, spadek popytu na zabawki, malejący rynek zbytu, rosnącą konkurencję, niestabilne kursy walut). Podkreślić przy tym należy, iż strona postępowania podając powyższe dane odniosła się do 2015 r. i 2016 r. (dla przykładu strona postępowania w piśmie wskazała „*bieżący rok obrachunkowy, który trwał od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. zamknął się kwotą [REDAKOWANE] zarówno po stronie aktywów i pasywów*”). Dlatego też Prezes UOKiK nie uznał podanych przez nią informacji jako danych odnoszących się do bieżącego roku obrachunkowego i aktualnej sytuacji finansowej. Wraz z pismem przekazano następujące dokumenty: rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2018 r. do 31 lipca 2018 r.; bilans za okres od 1 kwietnia 2018 r. do 31 lipca 2018 r.; rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2018 r.; sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2017 r. do 31 marca 2018 r.; rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r.; sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2017 r.; rachunek zysków i strat za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.; sprawozdanie finansowe za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.; tablicę amortyzacyjną środków trwałych za 2018/2019 r.; listę wynagrodzeń za m-c sierpień 2018 r.

W dniu 3 września 2018 r. strona postępowania przesłała do UOKiK pismo, do którego załączyła rachunek zysków i strat za sierpień 2018 r. i od kwietnia do sierpnia 2018 r.

W dniu 5 września 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 6 września 2018 r., w którym wyjaśniła, że nie złożyła wymaganego oświadczenia, w którym będzie wskazane, na jakich warunkach ulga w spłacie zaległej administracyjnej kary pieniężnej miałyby być udzielona, gdyż po raz pierwszy znajduje się w takiej sytuacji i nie wie z jakiej procedury skorzystać. Ponadto zwróciła się z prośbą o umożliwienie jej ponownego rozpatrzenia sprawy pomimo niezachowania przez nią terminów i umorzenie kary pieniężnej oraz o wskazanie na jakich warunkach może zostać udzielona ulga w spłacie kary pieniężnej.

Pismem z dnia 26 września 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż w przypadku udzielenia jej jako przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą ulgi w wykonywaniu zaległej administracyjnej kary pieniężnej, będzie ona stanowiła pomoc de minimis określoną w art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej i w związku z powyższym wezwał stronę postępowania do uzupełnienia złożonego wniosku i przedstawienia w wyznaczonym terminie dokumentów wymaganych przy ubieganiu się o udzielenie ulgi w ramach pomocy de minimis, wymienionych w art. 37 ust. 1 pkt 1-2 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Jednocześnie poinformowano stronę postępowania, iż nie przedłożenie powyższych dokumentów skutkuje tym, że złożonego wniosku nie będzie można zbadać pod kątem dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej i poddać ocenie pod kątem zgodności z regulacjami prawnymi wynikającymi z postanowień rozporządzenia Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1).

W dniu 4 października 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 4 października 2018 r., w którym zwróciła się z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy i „cofnięcie decyzji nakładającej karę w wysokości 75 000 zł” przed wyznaczonym terminem na okazanie dokumentów wymaganych w przypadku udzielenia ulgi w wykonywaniu zaległej administracyjnej kary pieniężnej, która będzie stanowiła pomoc de minimis. Wraz z pismem przekazano rachunek zysków i strat za okres od 1 września 2018 r. do 30 września 2018 r. oraz za okres od 1 kwietnia 2018 r. do 30 września 2018 r.

Pismem z dnia 9 października 2018 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, iż dzień 10 sierpnia 2018 r., w którym skierowała wniosek o umorzenie kary pieniężnej, nałożonej decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. jest dniem wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia ulgi w wykonywaniu zaległej kary pieniężnej i nie przysługuje jej prawo do ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej wydaniem decyzji DNR-2/155/2018. Prezes UOKiK udzielił stronie postępowania obszernych wyjaśnień w powyższej kwestii.

W dniu 9 października 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 9 października 2018 r., w którym oświadczyła, że w bieżącym roku nie korzystała z pomocy de minimis. Z pomocy takiej korzystała w 2017 r. i była to pomoc przyznana na umorzenie zaległości podatkowej od nieruchomości za 2015 r. i 2016 r. w kwocie [REDAKTOWANO] + odsetki [REDAKTOWANO] zł. Strona postępowania dodała, że nieruchomość tę nabyła od kontrahenta za niezapłacone należności w 2008 r. i w związku ze złą sytuacją finansową dokonała sprzedaży nieruchomości z bardzo dużą stratą w 2017 r. Wraz z pismem strona postępowania

przekazała: pierwszą stroną decyzji Burmistrza Miasta Kwidzyna z dnia 24 listopada 2017 r., w której postanowiono m.in. wyrazić zgodę na umorzenie zaległości podatkowej w podatku od nieruchomości za 2015 i 2016 r. w kwocie [REDACTED] zł wraz z odsetkami za zwłokę w kwocie [REDACTED] oraz odmówić umorzenia zaległości podatkowej w podatku od nieruchomości za 2017 r. w kwocie [REDACTED] wraz z odsetkami; formularz informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc de minimis..

Pismem z dnia 22 października 2018 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powiadomił stronę postępowania o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie.

W dniu 22 listopada 2018 r. wpłynęło do UOKiK pismo strony postępowania z dnia 22 listopada 2018 r., w którym ponownie wskazała, że jej sytuacja finansowa jest zła i zapłacenie kary w tej wysokości doprowadzi prawdopodobnie do likwidacji firmy. Strona postępowania dodała, że jej sytuacja pogarsza się z miesiąca na miesiąc i jest zmuszona jeszcze w tym roku przeprowadzić radykalną restrukturyzację, żeby uratować pozostałe miejsca pracy. Ponadto strona postępowania nadmieniła, że jej sytuacja finansowa jest dużo gorsza niż wynika to z przekazanych bilansów, gdyż spora część wyrobów znajdująca się w magazynie jest trudno sprzedawalna i będzie zmuszona dokonać ich wyprzedaży z dużą stratą, część należności od kontrahentów została skierowana na drogę sądową, ponieważ nie można było ich wyegzekwować i nie wiadomo, czy uda się je odzyskać oraz większość zobowiązań pochodzi od kontrahenta zagranicznego w dolarach amerykańskich i ze względu na bieżący kurs dolara będzie musiała zapłacić więcej.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Decyzja nr DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. zakończyła postępowanie administracyjne wszczęte - w wyniku kontroli wszczętej 4 października 2017 r. na podstawie ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. z 2017 r. poz. 1398). Przedmiotowa ustawa została znowelizowana ustawą z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1338), która weszła w życie i wprowadziła zmiany od dnia 19 lipca 2018 r. Zgodnie z art. 11 ustawy zmieniającej, postępowania prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych, prowadzi się nadal na ich podstawie, jeżeli te postępowania zostały wszczęte w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK procedował niniejsze postępowanie na podstawie ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, w brzmieniu obowiązującym do 19 lipca 2018 r.

Przepis art. 98 ust. 6 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku stanowi, że, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacja podatkowa.

Pod pojęciem podatków, w myśl art. 3 pkt 3 lit. c) Ordynacji podatkowej, rozumie się również m.in. niepodatkowe należności budżetowe. Pojęcie to jest rozumiane jako niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych (art. 3 pkt 8 Ordynacji podatkowej). Zgodnie z art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej zaległością podatkową jest podatek niezapłacony w terminie płatności.

Zgodnie z art. 189j § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, zaległą administracyjną karą pieniężną jest kara niezapłacona w terminie. Na podstawie art. 189j § 2 Kpa od zaległej administracyjnej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

W przedmiotowej sprawie termin zapłaty przez stronę postępowania kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UOKiK decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. upłynął w dniu 11 lipca 2018 r., zatem w dacie złożenia przez stronę postępowania wniosku o udzielenie ulgi, tj. 10 sierpnia 2018 r. kara pieniężna stanowiła zaległość.

Przepis art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej stanowi, że organ podatkowy, na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną. W niniejszej sprawie strona postępowania zwróciła się do Prezesa UOKiK z wnioskiem o umorzenie w całości zaległości.

Zgodnie z art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w art. 67a:

- 1) które nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) które stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) które stanowią pomoc publiczną określoną w tym przepisie.

Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe „MERK-POL” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.), który prowadzi działalność gospodarczą o której mowa w art. 3 ww. ustawy. Kara pieniężna została nałożona na ww. przedsiębiorcę decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą - przedmiotem prowadzonej przez ww. przedsiębiorcę działalności jest m.in. handel hurtowy i detaliczny wyrobami. Jak zostało ustalone w toku prowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania administracyjnego DNR-730-42/18(KK), ww. przedsiębiorca nie dopełnił obowiązków wynikających z ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, tj. jako importer wprowadził do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami. Według art. 88 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku importer, który wprowadza do obrotu lub oddaje do użytku wyrób niezgodny z wymaganiami, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Z wykładni przytoczonych powyżej przepisów Ordynacji podatkowej wynika, że w przypadku gdy o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązań wnosi przedsiębiorca, zaś będąca przedmiotem wniosku o udzielenie ulgi zaległa kara pieniężna pozostaje w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, materialnoprawną podstawą rozpatrzenia wniosku jest art. 67b § 1 pkt 1-3 Ordynacji podatkowej, a norma zawarta w art. 67a ww. ustawy znajduje w tym przypadku zastosowanie jedynie w zakresie przewidzianych w tym przepisie rodzajów ulg w spłacie zobowiązań. Powyższy pogląd prezentowany jest w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (vide: wyroki z dnia 4 listopada 2015 r. II FSK 2396/13 i II FSK 2395/13, wyrok z dnia 21 kwietnia 2017 r. II FSK 805/15, wyrok z dnia 9 sierpnia 2016 r. II FSK 1975/14), jak również w orzecznictwie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (vide: wyrok z dnia 2 sierpnia 2016 r. I SA/GI 164/16). Zatem, w świetle orzecznictwa sądowniczo-administracyjnego organ otrzymawszy wniosek przedsiębiorcy o udzielenie ulgi powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy spełnione są przesłanki do przyznania ulgi w spłacie zaległej administracyjnej kary pieniężnej, w świetle art. 67b § 1 Ordynacji podatkowej, uwzględniając uregulowania wspólnotowe dotyczące pomocy przedsiębiorcom, a więc dopuszczalność pomocy i jej wymogi, a w drugiej kolejności, gdy wniosek spełnia wymogi, organ powinien poddać go ocenie pod kątem kryteriów, o których mowa w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, a więc ocenić, czy za przyznaniem pomocy przemawia ważny interes podatnika lub interes publiczny (vide: wyrok z dnia 13 września 2018 r. I SA/Sz 395/18).

W związku z powyższym w pierwszej kolejności Prezes UOKiK podjął czynności mające na celu ustalenie, czy wnioskowana ulga będzie stanowiła pomoc publiczną, czy też nie.

Udzielanie ulg w spłacie zobowiązań jest co do zasady traktowane jako jedna z form pomocy udzielanej przez państwo. Pomoc ta jest dopuszczalna tylko w ściśle określonych sytuacjach, a organ udzielając ulgi podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą jest obowiązany zastosować zarówno przepisy krajowe, jak i unijne. Problematyka udzielania pomocy publicznej uregulowana jest w przepisach ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej jednakże zarówno powyższa ustawa jak i Ordynacja podatkowa nie definiuje pojęcia pomocy publicznej. Stosownie do treści art. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, pomoc państwa musi spełniać warunki opisane w art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (poprzednio art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską). Zgodnie z art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że za pomoc publiczną należy uznać takie ulgi i zwolnienia podatkowe, które spełniają kumulatywnie następujące warunki: są udzielane przez państwo lub ze środków publicznych, uprzywilejowują tylko niektórych przedsiębiorców lub produkcję tylko niektórych towarów, przynoszą przedsiębiorcy określone korzyści oraz wywierają wpływ na handel wewnętrzny Unii Europejskiej. Pomoc niewpływająca negatywnie na konkurencję nie podlega zakazowi i musi być uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Odrębną kategorią pomocy publicznej jest pomoc de minimis, która regulowana jest rozporządzeniem Komisji (UE) Nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z dnia 24 grudnia 2013 r., str. 1), dalej: „rozporządzenie 1407/2013”. Jest to odrębna kategoria pomocy publicznej, gdyż nie spełnia wszystkich przesłanek art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej - ze względu na małą wartość nie powoduje zakłócenia konkurencji w wymiarze unijnym i nie podlega notyfikacji.

Ulgę nie stanowiącą pomocy publicznej będzie stanowiła np. ulga, o którą występuje przedsiębiorca, a otrzymane przysporzenie przeznaczy na potrzeby osobiste.

Dokonując ustaleń w kwestii charakteru prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej, miejsca siedziby i obszaru prowadzonej działalności Prezes UOKiK w przedmiotowej sprawie stwierdził, iż siedziba i adres strony postępowania to: ul. Bychowska 2A, 04-523 Warszawa, strona postępowania prowadziła działalność gospodarczą w zakresie udostępnienia na rynku zabawki: Lalka 3,5” „Cute Beaut” art. no. MPC, 72125, kod EAN 5900368721256 głównie na terenie kraju i jej podstawowymi odbiorcami są podmioty krajowe, nie ma powiązań z podmiotami zagranicznymi. Powyższe przesłanki przemawiają za tym, iż w danym przypadku strona postępowania występuje o udzielenie ulgi stanowiącej pomoc publiczną. Z względu na fakt, że strona postępowania prowadzi działalność w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zaś będąca przedmiotem wniosku o udzielenie ulgi zaległa kara pieniężna pozostaje w związku z prowadzoną przez stronę postępowania działalnością gospodarczą, Prezes UOKiK uznał, że nie można uznać ewentualnie przyznanej ulgi za niestanowiącej pomocy publicznej, którą strona postępowania mogłaby przeznaczyć na potrzeby osobiste.

W ocenie Prezesa UOKiK umorzenie kary pieniężnej stanowi bez wątpienia pomoc udzieloną przez państwo członkowskie ze środków państwowych, gdyż organ przyznaje podmiotowi korzyści polegające na odstąpieniu od dochodzenia należnej wierzytelności stanowiącej dochód budżetu państwa. Ponadto spełniony jest również warunek groźby zakłócenia konkurencji i wpływania na wymianę handlową, gdyż udzielenie ulgi w formie umorzenia kary pieniężnej stawia stronę postępowania w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja podmiotów, które dokonują zapłaty kar pieniężnych w terminie. Każdy podmiot gospodarczy prowadzący działalność gospodarczą, który działa na rynku otwartym i napotyka konkurencję (lub mógłby napotkać) ze strony podmiotów z innych państw członkowskich, jeśli otrzymuje pomoc ze strony państwa, staje się z zasady beneficjentem pomocy publicznej. Podkreślić przy tym należy, iż w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wystarczającym jest, aby pomoc udzielona podmiotowi działającemu na rynku krajowym mogła skutkować pogorszeniem sytuacji konkurentów bądź (potencjalnie) trudnościami dla przedsiębiorców, którzy zechcą wejść na rynek i nie ma przy tym znaczenia, czy działalność przedsiębiorcy ma tylko lokalny, czy regionalny charakter (orzeczenie C-280/00 w sprawie Altmark), jak również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wystarczy, że adresat pomocy konkuruje na rynku otwartym dla konkurencji z innymi przedsiębiorstwami, aby zaistniało ryzyko zakłócenia konkurencji wskutek wprowadzenia środków pomocy (sprawa T-214/95 Het Vlaamse Gewset przeciwko Komisji Europejskiej). Z kolei wpływ na handel wewnętrzny ma miejsce wtedy gdy beneficjent pomocy prowadzi działalność na rynku otwartym na wewnętrzną wymianę handlową. Wskazać należy, iż w przypadku strony postępowania

ustalono, iż dostarczyła ona zabawki odbiorcom na terenie całego kraju, zatem nie można stwierdzić, iż prowadzona przez nią działalność ma charakter lokalny, czy też atrakcyjność oferowanego przez nią wyrobu do sprzedaży jest ograniczona do określonego obszaru geograficznego i wyrób ten nie budziłby zainteresowania odbiorców z innych państw członkowskich, co prowadziło z kolei do uznania, iż nie występuje wpływ na handel wewnętrzny.

Kluczowe znaczenie w powyższej sprawie ma to, iż w przypadku ulgi w spłacie należności publicznoprawnej mogłaby ona nie stanowić pomocy publicznej wyłącznie w sytuacji, jeżeli udzielenie tej ulgi nie stanowiłoby korzyści dla przedsiębiorcy, której nie byłby w stanie uzyskać na warunkach rynkowych. W tym celu przeprowadza się tzw. test prywatnego wierzyciela. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (orzeczenie C-525/04) test prywatnego wierzyciela polega na porównaniu zachowania wierzyciela dysponującego środkami publicznymi z zachowaniem hipotetycznego wierzyciela prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Przyjmuje się, iż hipotetyczny wierzyciel prywatny działa racjonalnie i maksymalizuje swój zysk. Hipotetyczny wierzyciel prywatny nie wyraziłby zgody na odstąpienie od części przysługującej mu wierzytelności, jeżeli prowadziłoby to do uzyskania spłaty wierzytelności w mniejszej kwocie lub późniejszym terminie, niż miałyby to miejsce w wyniku przymusowego dochodzenia należności, np. w wyniku postępowania upadłościowego zmierzającego do likwidacji dłużnika. Z powyższego wynika, że brak jest możliwości spełnienia testu prywatnego wierzyciela w przypadku umorzenia całości zaległości, brak jest bowiem możliwości wykazania, że takie działanie byłoby korzystniejsze dla organu z punktu widzenia wysokości odzyskanej zaległości.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stwierdził, iż wnioskowana ulga spełnia przesłanki uznania jej za pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zważywszy na to, iż w przedmiotowej sprawie mowa jest o udzieleniu ulgi w niewielkim rozmiarze, która w niewielkim stopniu grozi zakłóceniem konkurencji, negatywnie rzutującym na wymianę handlową w ramach Unii Europejskiej i w związku z powyższym może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, jak również z wniosku strony postępowania nie wynika, żeby wnioskowała o przyznanie ulgi, która stanowiłaby pomoc publiczną o której mowa w art. 67b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej Prezes UOKiK uznał, iż wnioskowana ulga będzie stanowiła pomoc de minimis w rozumieniu art. 67b § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej.

W kolejnym etapie Prezes UOKiK dokonał oceny pod kątem spełnienia przez stronę postępowania warunków do ubiegania się o pomoc de minimis, a tym samym zbadał wniosek

pod kątem dopuszczalności udzielenia pomocy publicznej i poddał go ocenie pod kątem zgodności z regulacjami prawnymi wynikających z postanowień rozporządzenia 1407/2013.

Zgodnie z art. 2 pkt 10 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez pomoc de minimis należy rozumieć, inną niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, pomoc spełniającą przesłanki określone we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy de minimis innej niż pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie.

Na podstawie rozporządzenia 1407/2013 uznaje się, że pomoc de minimis, czyli pomoc przyznana jednemu przedsiębiorstwu w danym okresie, która nie przekracza pewnej określonej kwoty, nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i w związku z tym nie podlega procedurze zgłoszenia; określony w rozporządzeniu pułap jest niezbędny w celu zapewnienia, by każdy środek wchodzący w zakres rozporządzenia można było uznać za niewywierający wpływu na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, niezakłócający konkurencji ani niegrozący jej zakłóceniem; do celów regul konkurencji określonych w Traktacie przedsiębiorstwem jest każda jednostka wykonująca działalność gospodarczą niezależnie od jej formy prawnej i sposobu finansowania.

W świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej działalność gospodarcza to każda działalność polegająca na oferowaniu towarów lub usług na danym rynku (C-35/96 Komisja Europejska przeciwko Włochom).

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, iż pomoc de minimis może zostać udzielona wyłącznie w sytuacji, jeżeli spełnione są przesłanki jej zgodności określone w rozporządzeniu 1407/2013, tj. konieczne jest łączne spełnienie następujących warunków:

- 1) forma udzielonej pomocy musi być przejrzysta, tj. możliwe jest dokładne obliczenie z góry wartości pomocy bez konieczności przeprowadzenia oceny ryzyka,
- 2) przedsiębiorstwo nie prowadzi działalności w sektorze rybołówstwa, akwakultury, produkcji podstawowej produktów rolnych, a także pomoc nie jest przyznawana na działalność związaną z wywozem za granicę lub uwarunkowana pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do zagranicznych,
- 3) całkowita kwota pomocy de minimis przyznana przez państwo członkowskie jednemu przedsiębiorcy (z wszelkich źródeł) w okresie trzech lat podatkowych nie może przekroczyć [REDACTED]

Zgodnie z art. 2 pkt 16 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej przez beneficjenta pomocy należy rozumieć podmiot prowadzący działalność

gospodarczą, w tym podmiot prowadzący działalność w zakresie rolnictwa lub rybołówstwa, bez względu na formę organizacyjno-prawną oraz sposób finansowania, który otrzymał pomoc publiczną. Przepis art. 3 pkt 9 Ordynacji podatkowej określa, że przez działalność gospodarczą rozumie się każdą działalność zarobkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. poz. 646), w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub osoby wykonującej taką działalność - do przedsiębiorców.

Z przedstawionych przez stronę postępowania informacji wynika, iż dominującym profilem jej działalności jest sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana (klasa PKD 46.90). Jednocześnie strona postępowania oświadczyła, iż nie prowadzi działalności wykluczonej z możliwości uzyskania pomocy de minimis. W związku z powyższym, przyjmuje się, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą wyłączenia, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a – e rozporządzenia 1407/2013, tj. strona postępowania nie prowadzi działalności gospodarczej w sektorach wyłączonych ze stosowania tego rozporządzenia.

W przypadku umorzenia zaległości z tytułu administracyjnej kary pieniężnej wartość pomocy (ekwiwalent dotacji brutto), zgodnie z § 4 pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania wartości pomocy publicznej udzielonej w różnych formach (Dz. U. z 2018 r. poz. 461), jest równa kwocie umorzenia. W związku z powyższym i w świetle art. 67a § 2 Ordynacji podatkowej umorzeniu podlegałyby zaległa kara pieniężna w wysokości 75 000 zł wraz z należnymi odsetkami.

Wraz z przekazanymi dokumentami wymaganymi przy ubieganiu się o pomoc de minimis strona postępowania przedstawiła oświadczenie, w którym wskazała, iż w 2018 r. nie korzystała z pomocy de minimis, a pomoc w formie umorzenia zaległości podatkowej w kwocie [REDAKTOWANE] wraz z odsetkami w kwocie [REDAKTOWANE] oraz rozłożenia na raty zaległości podatkowej w kwocie [REDAKTOWANE] wraz z odsetkami w kwocie [REDAKTOWANE] otrzymała jedynie w 2017 r. Niemniej jednak z informacji posiadanych przez Prezesa UOKiK, pochodzących ze sprawozdań podmiotów udzielających pomocy, przekazywanych na podstawie art. 32 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej wynika, iż w dniu 24 czerwca 2016 r. strona postępowania otrzymała pomoc w formie odroczenia terminu płatności zaległości podatkowej (podmiotem udzielającym pomocy był Burmistrz Miasta Kwidzyna) w kwotach: [REDAKTOWANE] zatem w przeciągu ostatnich lat podatkowych strona postępowania otrzymała pomoc de minimis w wysokości [REDAKTOWANE]. Jednocześnie strona postępowania oświadczyła, że nie jest przedsiębiorstwem powiązanym.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż w przypadku umorzenia stronie postępowania zaległej kary pieniężnej nie doszłoby do przekroczenia limitu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia 1407/2013.

Zatem biorąc pod uwagę, iż strona postępowania nie prowadzi działalności w sektorach wyłączonych z możliwości uzyskania wsparcia w ramach pomocy de minimis, a wartość pomocy brutto łącznie z wartością innej pomocy de minimis otrzymanej przez stronę postępowania w okresie trzech lat podatkowych (bieżącego i dwóch poprzednich lat) nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość ██████████. Prezes UOKiK stwierdził zgodność ewentualnego wsparcia z przepisami rozporządzenia 1407/2013.

Biorąc pod uwagę, iż pozytywne rozpatrzenie wniosku uzależnione jest od zaistnienia przesłanki „ważnego interesu strony postępowania” lub „ważnego interesu publicznego”, w dalszej kolejności Prezes UOKiK poddał złożony przez stronę postępowania wniosek ocenie pod kątem spełniania kryteriów, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, tj. analizie przesłanki „ważnego interesu strony postępowania” lub „ważnego interesu publicznego”.

Określona w powołanym powyżej przepisie instytucja umorzenia należności budżetowych w trybie indywidualnej decyzji organu zbudowana jest przy zastosowaniu uznania administracyjnego. Wskazuje na to zawarte w ww. przepisie stwierdzenie, że organ „może”. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w doktrynie i orzecznictwie, zgodnie z którym przyjmuje się, iż decyzja dotycząca ulgi w spłacie należności ma charakter uznaniowy, co oznacza, że organ administracyjny, przy ustalonym stanie faktycznym ma możliwość wyboru negatywnego lub pozytywnego dla strony sposobu rozstrzygnięcia jej wniosku. Organ ten może – ale nie musi – zastosować ulgę, przy czym nawet stwierdzenie istnienia w sprawie ustawowych przesłanek nie obliguje go do zastosowania ulgi, jaką jest np. umorzenie zaległości. Zatem ustalenie, że istnieją kryteria, o których mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej (określone jako ważny interes strony postępowania lub interes publiczny), które uzasadniałyby ewentualne umorzenie zaległej administracyjnej kary pieniężnej, stanowi konieczną przesłankę do rozważenia możliwości umorzenia zaległości, nie powoduje jednakże powstania obowiązku jej udzielenia i wydania przez organ decyzji pozytywnej dla strony postępowania.

Kryteria „ważnego interesu strony postępowania” lub „ważnego interesu publicznego” to pojęcia nieostre, co oznacza, że ich treść musi być ustalona w konkretnej sprawie. Dla organu oznacza to, że w każdej rozpatrywanej sprawie musi on ustalić i ocenić na czym polega ważny interes strony postępowania oraz interes publiczny, w oparciu o kryteria, które są zgodne z aprobowaną powszechnie hierarchią wartości. Skoro ocena „ważnego interesu

strony postępowania” musi być dokonana w oparciu o obiektywne kryteria, to subiektywne przeświadczenie strony postępowania o istnieniu ważnego interesu i o potrzebie umorzenia zaległości, nie może o tym decydować. Kryterium „ważnego interesu strony postępowania” wymaga wykazania konkretnych okoliczności, które są wyjątkowe, niezależne od sposobu postępowania strony postępowania (np. klęski żywiołowe, zdarzenia losowe) i jednocześnie uniemożliwiają jej wywiązanie się z ciężących na niej obowiązków. Jednakże, przy ocenie, czy wystąpiła przesłanka „ważnego interesu strony postępowania” pozwalająca na całkowite umorzenie zaległości organ nie ogranicza się jedynie do sytuacji nadzwyczajnych, wyjątkowych zdarzeń losowych, nie pomija bowiem przy tym też normalnej sytuacji ekonomicznej wnioskodawcy. Z kolei kryterium „ważnego interesu publicznego” oznacza respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, równość traktowania osób w podobnej sytuacji, czyli realizację zobowiązań, zaufanie do organu władzy (vide: wyrok NSA z dnia 7 marca 2001 r. SA/Sz 2125/99, wyrok WSA z dnia 28 września 2017 r. III SA/WA 3152/16, wyrok WSA z dnia 2 lutego 2018 r. I SA/Po 1042/17). W tak pojmowanym interesie publicznym mieści się dążenie do sytuacji, w której strona reguluje swoje zobowiązania w całości i terminowo oraz dbałość o interes Skarbu Państwa (vide: wyrok WSA z dnia 28 listopada 2017 r. VII SA/Wa 103/17).

Strona postępowania wnioskując o udzielenie jej ulgi wskazywała, iż od 3 lat znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, przez co zmuszona była do redukcji etatów i nie ma możliwości uregulowania zaległości pieniężnej, a uiszczenie przez nią kary pieniężnej w wysokości 75 000 zł mogłoby wręcz doprowadzić do likwidacji prowadzonej działalności gospodarczej. Powyższe argumenty pozwalają uznać, iż strona postępowania domagając się przyznania ulgi, o której mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej powołuje się na swój ważny interes.

Na podstawie przedłożonej przez stronę postępowania dokumentacji, w tym sprawozdań finansowych i bilansu oraz rachunków zysków i strat, dokonano analizy sytuacji finansowej strony postępowania. Prezes UOKiK przyjął, iż ocena zasadności umorzenia kary pieniężnej, ze względu na ważny interes strony postępowania będzie w danym przypadku tożsama z oceną, czy strona postępowania jest w stanie zapłacić karę pieniężną nie ryzykując przy tym utraty płynności finansowej (rozumianej jako zdolność przedsiębiorstwa do wywiązywania się ze swoich zobowiązań). Biorąc pod uwagę, iż co do zasady utrata płynności finansowej stanowi bezpośrednio zagrożenie dla dalszego bytu podmiotu gospodarczego, organ uznał, iż powyższy wskaźnik jest adekwatny do kryterium ważnego interesu wnioskodawcy.

W wyniku przeprowadzonej analizy stwierdzono:

- 1) zadłużenie strony postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. było wysokie – udział długu w pasywach strony postępowania wynosił 75,1%; powyższy dług w 51,1% stanowiły zobowiązania krótkoterminowe, których terminowa obsługa wymaga adekwatnej (krótkoterminowej) płynności finansowej,
- 2) strona postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. posiadała inwestycje krótkoterminowe (w całości były to środki pieniężne) w wysokości [REDAKTED] [REDAKTED] co przy ówczesnej wielkości jej zobowiązań krótkoterminowych (ok. [REDAKTED] [REDAKTED]) wskazuje, iż posiadała adekwatną płynność finansową I stopnia (wartość wskaźnika: 0,22; wartość „bezpieczna”: 0,2),
- 3) strona postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. posiadała aktywa płynne w wysokości [REDAKTED] [REDAKTED] co przy ówczesnej wielkości jej zobowiązań krótkoterminowych (ok. [REDAKTED] [REDAKTED]) wskazuje, iż posiadała bardzo wysoką płynność finansową II stopnia (wartość wskaźnika: 1,44; wartość „bezpieczna”: ok. 1,0).

Na podstawie powyższych danych stwierdzić należy, iż na dzień 31 lipca 2018 r. sytuacja płynnościowa strony postępowania umożliwiała zapłacenie kary pieniężnej w pełniej wysokości.

Strona postępowania w piśmie z dnia 30 sierpnia 2018 r. podnosiła, iż jej sytuacja finansowa jest dużo gorsza niż wynika to z przekazanych bilansów, gdyż spora część wyrobów znajdująca się w magazynie jest trudno sprzedawalna i będzie zmuszona dokonać ich wyprzedaży z dużą stratą, część należności od kontrahentów została skierowana na drogę sądową, ponieważ nie można było ich wyegzekwować i nie wiadomo, czy uda się je odzyskać oraz większość zobowiązań pochodzi od kontrahenta zagranicznego w dolarach amerykańskich i ze względu na bieżący kurs dolara będzie musiała zapłacić więcej (podobne argumenty strona postępowania powtórzyła w piśmie z dnia 22 listopada 2018 r.). Ponadto strona postępowania wskazywała, że od 3 lat odnotowuje straty finansowe z działalności gospodarczej.

Działalność strony postępowania ma charakter profesjonalny (zawodowy). Przedmiotem działalności strony postępowania jest m.in. handel hurtowy i detaliczny wyrobami, na jej stronie internetowej widnieje informacja, iż od ponad 20 lat zajmuje się importerem i dystrybucją zabawek. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania od wielu lat zajmuje

się wprowadzaniem zabawek do obrotu, zatem należy od niej, jako profesjonalisty oczekiwać, iż wykazuje się zwiększoną świadomością w zakresie regulacji prawnych dotyczących wymagań, jakie mają spełniać zabawki wprowadzane do obrotu oraz wykonuje spoczywające na niej wedle ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, obowiązki. Działalność gospodarcza jest działalnością profesjonalną wykonywaną na własny rachunek i ryzyko. Każdy przedsiębiorca, jako profesjonalista w swojej dziedzinie, powinien podejmować decyzje związane z prowadzoną działalnością gospodarczą w sposób przemyślany i zgodny z prawem, a więc strona postępowania powinna być świadoma tego, że wprowadzając do obrotu wyrób niezgodny z wymaganiami podlega karze pieniężnej. Wskazać należy, iż strona była świadoma skutków prawnych nieprzedstawienia dowodów wykonania postanowienia. Powstałe w wyniku prowadzonej działalności negatywne konsekwencje finansowe, nie zwalniają strony postępowania z odpowiedzialności za powstałe zobowiązania. Negatywne skutki działalności gospodarczej, choć jeśli nawet mają charakter okoliczności obiektywnie istniejących, nie są okolicznościami, na które strona nie miała wpływu. Mieszczą się one bowiem w sferze działań objętych ryzykiem gospodarczym. Skutków tego ryzyka, nie można przetrzucać bezpośrednio na Skarb Państwa, a pośrednio na całe społeczeństwo (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 21 maja 2008 r. sygn. akt I SA/Gd 645/07).

Powyższe oznacza, iż decydujący się na prowadzenie działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może opierać swojej strategii gospodarczej na założeniu, iż działalność ta będzie realizowana bez zakłóceń ze strony uwarunkowań gospodarczych. Przedsiębiorca ponosi zarówno ujemne konsekwencje rynkowych niepowodzeń (straty), jak i korzystne skutki zarobkowej aktywności (zyski). W związku z powyższym podane przez stronę postępowania argumenty, iż na jej złą sytuację finansową ma wpływ to, że dokonała nietrafionych zakupów wyrobów, które będzie musiała wyprzedać ze stratą i że mierzy się z takimi trudnościami jak spadek popytu na zabawki, nie zasługują na uznanie. Tym bardziej, że strona postępowania posiada wieloletnie doświadczenie w branży sprzedaży zabawek. Wskazać przy tym należy, iż zdaniem Prezesa UOKiK przyszła (ewentualna) strata księgowa wynikająca ze sprzedaży części wyrobów poniżej kosztów ich zakupu jest irrelevantna dla bieżącej zdolności strony postępowania do zapłacenia kary pieniężnej. Nawiązując z kolei do wskazanej przez stronę postępowania przesłanki uzasadniającej jej trudną sytuację finansową, iż część należności od kontrahentów została skierowana na drogę sądową i nie jest pewna, czy zostaną wyegzekwowane podkreślić należy, iż strona postępowania na dzień 31 lipca 2018 r. posiadała należności dochodzone w drodze sądowej w wysokości ██████████, co stanowiło 10,8% wszystkich należności. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania na

dzień 31 lipca 2018 r. posiadała adekwatny bufor płynności II stopnia do absorpcji ewentualnej straty z tego tytułu. Wreszcie odnosząc się do argumentu strony postępowania, iż większość zobowiązań pochodzi od kontrahenta zagranicznego w dolarach amerykańskich i ze względu na bieżący kurs dolara będzie musiała zapłacić więcej wskazać należy, iż strona postępowania decydując się na import wyrobów pochodzących z państw trzecich (jaka sama wskazuje - od ponad 20 lat zajmuje się importerem wyrobów) jest świadoma tego, że dokonuje rozliczeń z kontrahentem zagranicznym w obcej walucie. Mając na uwadze powyższe strona postępowania podejmując taką decyzję była świadoma tego, iż kurs dolara jest zmienny i w związku z powyższym to ona ponosi wszelkie ryzyko i konsekwencje podjętej decyzji w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Jednocześnie podkreślić należy, iż obecnie kurs USD/PLN wynosi 3,77 zł (stan na dzień 19 grudnia 2018 r.), co oznacza, że koszt obsługi długu denominowanego w USD, od dnia 30 sierpnia 2018 r. wzrósł o nie więcej niż 2,7% (przy założeniu, iż strona postępowania przez ten czas nie zaciągnęła kolejnych zobowiązań w USD). W ocenie Prezesa UOKiK powyższy wzrost kursu wywarł jedynie marginalny wpływ na ogólną zdolność strony postępowania do obsługi długu.

W odniesieniu do przedłożonych przez stronę postępowania rachunków zysków i strat, należy stwierdzić, iż w okresie od 1 sierpnia do 31 października 2018 r. strona postępowania odnotowywała w każdym miesiącu stratę w wysokości, kolejno [REDAKTOWANE] (sierpień), [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (wrzesień) i [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (październik). Jednakże, strona postępowania nie wykazała, iż powyższe straty skutkowały istotnym pogorszeniem wskaźników płynności, o których jest mowa we wnioskach z analizy bilansu. W szczególności strona postępowania nie wykazała, iż obecnie nie posiada wystarczających środków pieniężnych na jednoczesne zapłacenie kary pieniężnej i obsługę bieżących zobowiązań.

Należy podkreślić, iż trudna sytuacja finansowa strony postępowania sama w sobie nie może być uznana za przesłankę umożliwiającą zastosowanie ulgi, a tym bardziej nie można jej utożsamiać z ważnym interesem strony postępowania. Zawsze bowiem ulga w zapłacie zobowiązań jest w interesie (faktycznym) strony postępowania. W rezultacie każdy podmiot znajdujący się w trudniej sytuacji finansowej spełniałby przesłankę przyznania ulgi. Ponadto trudna sytuacja finansowa strony postępowania jest niewystarczającą podstawą do umorzenia zaległości. Uznaje się bowiem, że wiele podmiotów gospodarczych boryka się z wieloma trudnościami, czasami nieusuwalnymi, które mogą doprowadzić do zaniechania działalności gospodarczej (vide: wyrok NSA z dnia 27 października 1999 r. I SA/Gd 1838/97). Dlatego ważne jest wykazanie nadzwyczajności tej sytuacji, w której wnioskodawca znalazł się niezależnie od swego postępowania.

W świetle orzecznictwa sądownoadministracyjnego obok oceny sytuacji finansowej strony postępowania ważnym kryterium oceny w sprawach dot. udzielenia ulg, a w szczególności ulgi w postaci umorzenia zaległości ma sposób powstania tych zaległości i towarzyszące temu okoliczności (vide: wyrok WSA z dnia 12 kwietnia 2018 r. III SA/Po 915/17, wyrok WSA z dnia 27 kwietnia 2018 r. I SA/Po 1137/17). W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że uwagi na fakt, iż umorzenie jest szczególną formą ulgi, powodującą całkowitą rezygnację z należnych Skarbowi Państwa wpływów, spośród okoliczności analizowanych w ramach zaistnienia przesłanki ważnego interesu wnioskodawcy jest miejsce na ocenę, czy na okoliczności powodujące powstanie zaległości miał wpływ i mógł temu zapobiec, czy też spowodowane one zostały czynnikami niezależnymi od jego działania.

Na podstawie art. 97 ust. 1 w związku z art. 88 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku Prezes UOKiK decyzją DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r. nałożył na stronę postępowania karę pieniężną, gdyż nie przedstawiła wszystkich dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia, o którym mowa w art. 82 ust. 1 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. Strona postępowania była świadoma tego jakie działania powinna podjąć w toku prowadzonego postępowania (była wielokrotnie stroną postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK, jak również w toku prowadzonego wobec niej postępowania DNR-2.730.42.2018 była należycie informowana, jakie powinna dopełnić obowiązki), pomimo tego nie podjęła należytej współpracy z organem nadzoru rynku i nie przedstawiła dowodów wykonania postanowienia. Wskazać przy tym należy, iż strona postępowania była również świadoma tego, iż Prezes UOKiK zgodnie z art. 97 ust. 4 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, odstąpi od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli przedstawi dowody potwierdzające wykonanie postanowienia. W przedmiotowej sprawie nie zaszły żadne wyjątkowe i nadzwyczajne okoliczności, które uzasadniałyby nieprzekazanie przez stronę postępowania dowodów i powstania zaległości. Poza tym wskazać należy, iż w świetle ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku strona postępowania miała obowiązek na żądanie organu nadzoru rynku współpracować w celu usunięcia zagrożenia, jakie stwarza wyrób, wprowadzony przez nią do obrotu, jak i niezwłocznie podjąć działania w celu wycofania wyrobu z obrotu (postępowanie było prowadzone w sprawie wprowadzonej przez stronę postępowania zabawki, która stwarzała poważne zagrożenia dla zdrowia użytkowników). Zatem w opinii Prezesa UOKiK strona postępowania mogła zapobiec powstaniu zobowiązania jakim jest kara pieniężna i to przez własne, niewłaściwe postępowanie i zaniedbanie doprowadziła do powstania powyższego zobowiązania.

W świetle powyższych ustaleń, z których wynikało, że powstanie przedmiotowej zaległości jaką jest zaległa kara pieniężna nie było wynikiem nadzwyczajnej, wyjątkowej sytuacji, w ocenie Prezesa UOKiK z punktu widzenia przesłanki „interesu publicznego” wniosek strony postępowania o umorzenie zaległej kary pieniężnej nie zasługuje na uznanie. Umorzenie powyższej zaległości powodowałoby nieuzasadnione uprzywilejowanie strony postępowania wobec innych podmiotów będących stronami postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK w sprawie wprowadzonych do obrotu wyrobów niezgodnych z wymaganiami, którzy w trakcie prowadzonych postępowań niezwłocznie podejmują działania mające na celu wycofanie z obrotu wyrobów i powiadomienie konsumentów o stwierdzonych niezgodnościach oraz przedstawiają w terminie dowody wykonania postanowienia, a także wobec takich podmiotów, które pomimo trudności wywiązują się ze swoich zobowiązań i dokonują wpłaty nałożonych na nich kar pieniężnych. Poza tym jak zostało wykazane powyżej strona postępowania sama poprzez swoje działanie przyczyniła się do powstania zaległości i z powyższego nie może ona wywodzić korzystnych dla siebie skutków i tym samym przerzucać negatywnych konsekwencji swoich działań na Skarb Państwa. Także wniosek strony postępowania nie może zostać uwzględniony z punktu widzenia interesu publicznego, gdyż godziłoby to w takie wartości jak sprawiedliwość i równość podmiotów wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP).

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK uznał, iż choć strona postępowania nie jest obecnie w najlepszej kondycji finansowej (z okazanego bilansu zysków i strat za październik 2018 r. wynika, że strona postępowania odnotowuje w dalszym ciągu straty), to spowodowane to zostało jej działaniem i jest wynikiem podjętych przez nią decyzji, a przyczyna tego stanu rzeczy nie miała charakteru sytuacji nadzwyczajnej czy zdarzenia losowego. Nie można stwierdzić również, iż wystąpiły wyjątkowe okoliczności, które spowodowały, że strona postępowania znalazła się w sytuacji uniemożliwiającej wywiązanie się z ciążącego na niej zobowiązania pieniężnego. Strona postępowania wskazywała głównie, iż ponoszone przez nią straty finansowe związane są z problemami w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Tego typu trudności finansowe nie mogą być traktowane jako sytuacja nadzwyczajna, której strona postępowania nie mogła przewidzieć i na której powstanie nie miała wpływu, a w głównej mierze takie znamiona mogą świadczyć o zaistnieniu przesłanki ważnego interesu strony postępowania. Przedsiębiorca podejmując się prowadzenia działalności gospodarczej powinien być świadomy tego, że ponosi nie tylko odpowiedzialność, ale i ryzyko wynikające ze sposobu w jaki kieruje swoją firmą. Ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej, w tym wybór przedmiotu prowadzonej działalności (np. rodzaju zakupionych wyrobów – w tym przypadku zabawek), jak i wybór kontrahentów

leżą w gestii przedsiębiorców. Ponadto w kontekście nałożonej na stronę postępowania kary pieniężnej zauważyć należy, iż w warunkach gospodarczych opartych na zasadzie samodzielności i samofinansowania strona postępowania winna realizować obowiązki związane z zapłatą wymierzonych jej w drodze decyzji kar pieniężnych, dotrzymywać terminów ich płatności i zabezpieczyć środki umożliwiające jej efektywne gospodarowanie. Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy jest zabezpieczenie środków finansowych na ich uregulowanie. Podkreślić również należy, iż ważny interes strony postępowania nie może polegać na unikaniu konsekwencji ryzyka gospodarczego i nie ma możliwości przenoszenia tego ryzyka na budżet państwa. Budżet państwa nie powinien bowiem być traktowany jako źródło finansowania trudności finansowanych podmiotów gospodarczych. Brak zysków z prowadzonej działalności gospodarczej nie może być rekompensowane poprzez umorzenie zaległości (vide: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 stycznia 2017 r. ISA/Po 1603/16).

W związku z powyższym Prezes UOKiK oceniając dokumentację przedłożoną przez stronę postępowania oraz uwzględniając podane przez nią argumenty stwierdził, iż w kontekście przesłanki ważnego interesu strony postępowania, nie potwierdzają one występowania ciężkiej sytuacji finansowej oraz, że uiszczenie kary pieniężnej wpłynęłoby w sposób znaczący na jej płynność finansową i spowodowałoby powstanie ryzyka dla jej prawnoekonomicznej egzystencji. Nie ma w powyższym przypadku sytuacji, gdzie wystąpiłyby nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami egzystencji strony postępowania. Nie występuje niemożność zapłacenia kary pieniężnej rozumiana jako absolutny brak środków do uregulowania zobowiązania. Strona postępowania sama wskazuje na wdrożenie „planu naprawczego”, aby poprawić swoją sytuację finansową, która pozwoli jej osiągnąć stabilizację finansową. Pomimo że strona postępowania jak wynika z okazanych dokumentów obecnie odnotowuje straty, to jednak nie wykazała, że straty te skutkowały istotnym pogorszeniem sytuacji płynnościowej. Poza tym w ocenie Prezesa UOKiK niepowodzenia finansowe i ich konsekwencje nie mogą skutkować automatycznym przyznaniem ulgi w spłacie kary pieniężnej. Ponadto Prezes UOKiK poddając analizie zebrany materiał dowodowy w kontekście przesłanki interesu publicznego, stanowiącego przeciwwagę dla ważnego interesu strony postępowania, ze względu na podane powyżej argumenty, nie dopatrywał się zasadności przyznania wnioskowanej ulgi. Strona postępowania nie wykazała, że jednorazowa zapłata należności z tytułu kar pieniężnych spowoduje, iż nie będzie ona w stanie dalej prowadzić działalności gospodarczej oraz, że zapłata przez nią kary pieniężnej spowoduje konieczność sięgania przez stronę postępowania ze środków pomocy państwa. Zatem wręcz przeciwnie, interes publiczny przemawia w omawianym przypadku za

nieudzieleniem wnioskowanej ulgi, zważywszy, że środki pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa, a przez to służą całemu społeczeństwu.

Podkreślić należy, iż ulga o której mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, polegająca na umorzeniu zaległości pieniężnej stanowi nadzwyczajny środek prawny i powinna być zastosowana tylko w rzeczywiście wyjątkowych okolicznościach. Oznacza bowiem całkowitą rezygnację organu z dochodzenia należności. Instytucja umorzenia zaległości nie może być traktowana jako forma dofinansowania bieżących potrzeb strony postępowania, czy forma rekompensaty jakichkolwiek niepowodzeń. Nie można również z instytucji umorzenia zaległości czynić powszechnie stosowanego środka prowadzącego do zwolnienia strony z zobowiązania, zwłaszcza w sytuacji, kiedy sama strona postępowania przyczyniła się do jego powstania. Z kolei istotą kar administracyjnych jest dolegliwość i będąca konsekwencją tej dolegliwości represja i prewencja, więc nie każda trudna sytuacja strony będzie usprawiedliwiała brak zapłaty (vide: wyrok NSA z dnia 19 lipca 2016 r. II FSK 1653/14).

Jak już wykazano, w przypadku decyzji uznaniowych organ administracyjny nie może kierować się subiektywnym odczuciem strony postępowania o potrzebie skorzystania z tej możliwości, ale musi również brać pod uwagę względy społeczne, które wymagają, aby nakładane na gruncie przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku kary pieniężne były egzekwowane, zaś przedsiębiorcy nie byli z nich pochopnie zwalniani – kary mają bowiem oddziaływać nie tylko odstrasżająco i represyjnie na konkretnego przedsiębiorcę i mają stanowić odczuwalną dolegliwość dla przedsiębiorcy za naruszenie przepisów ww. ustawy, ale także przynosić skutek prewencyjny – mają oddziaływać również na innych przedsiębiorców. Wskazać należy, iż kara pieniężna nakładana przez Prezesa UOKiK stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku przez podmioty gospodarcze w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów. Zdaniem Prezesa UOKiK, umorzenie należności z tytułu kary pieniężnej spowodowałoby, iż nie zostałyby spełnione cele ustawowe, a kara straciłaby walor odstrasżający. Poza tym w orzecznictwie i doktrynie wyrażany jest pogląd, iż instytucja umarzania należności powinna być stosowana w odniesieniu do administracyjnych kar pieniężnych w sposób powściągliwy, gdyż brak możliwości umorzenia nieuiszczonych w terminie sankcji administracyjnych w postaci kar pieniężnych uzasadniony jest także funkcjami jakie one pełnią, tj. funkcją represyjną i prewencyjną. Funkcje te będą osiągnięte, gdy strona postępowania będzie świadoma nieuchronności kary. A to będzie spełnione, gdy strona postępowania będzie miała świadomość, że naruszenie obowiązków nałożonych przez ustawodawcę spowoduje nałożenie

na nią kary pieniężnej, która podlega przymusowemu wykonaniu i nie ma możliwości uniknięcia tej kary poprzez jej umorzenie, gdy nie zostanie uiszczona w wyznaczonym terminie.

Podsumowując powyższe Prezes UOKiK wobec ustalenia, iż w przedmiotowej sprawie za udzieleniem stronie postępowania pomocy de minimis poprzez umorzenie zaległej kary pieniężnej nie przemawia ani ważny interes strony postępowania ani ważny interes publiczny uznał, iż w pełni uzasadniona jest odmowa umorzenia zaległej kary pieniężnej w wysokości 75 000 zł nałożonej decyzją Prezesa UOKiK DNR-2/155/2018 z dnia 24 maja 2018 r.

Wskazać przy tym należy, iż oprócz kary pieniężnej strona postępowania obowiązana jest również do uiszczenia odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej, które na dzień wniesienia wniosku o umorzenie zaległej administracyjnej kary pieniężnej, tj. 10 sierpnia 2018 r. wynoszą **493 zł**.

Stawka odsetek za zwłokę od zaległej kary pieniężnej, według której należy obliczyć dalsze odsetki, wynosi 8% w stosunku rocznym, zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów z dnia 4 stycznia 2016 r. w sprawie stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, obniżonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych oraz podwyższonej stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych (M.P. poz. 20). Szczegółowe zasady naliczania odsetek za zwłokę określone są w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach (Dz. U. poz. 1373, z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej, a także zakresu informacji, które muszą być zawarte w rachunkach jeżeli decyzja odmawiająca umorzenia zaległości podatkowej została doręczona podatnikowi po upływie dwóch miesięcy od dnia wniesienia podania, dalsze odsetki za zwłokę są naliczane z wyłączeniem okresu od dnia następującego po dniu wniesienia podania do dnia doręczenia tej decyzji, włącznie z tym dniem.

Niezależnie od powyższego, Prezes UOKiK wskazuje, że zaległość powstała na skutek nie zapłacenia kar pieniężnych w terminie płatności istnieje tak długo, jak pozostaje w mocy niewykonana w całości lub w części decyzja o wymierzeniu kar pieniężnych. Strona postępowania może wielokrotnie występować o umorzenie zaległości czy odsetek jak i rozłożenie jej na raty. Tym samym, wydanie decyzji o odmowie umorzenia należności z tytułu kary pieniężnej, nie pozbawia strony prawa do ewentualnego ponowienia wniosku

o umorzenie zaległej należności, jeżeli należność ta nie została już zapłacona (art. 59 § 1 Ordynacji podatkowej), oraz jeżeli w jej sprawie wystąpią nowe okoliczności.

P o u c z e n i e

1. Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), dalej: „Kpa”, strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa UOKiK z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
2. Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia i zakwestionowania rozstrzygnięcia zawartego w sentencji decyzji, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. poz. 2193, z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł.

3. Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.), stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1 i § 2

ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

4. Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 Kpa w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Z up. Prezesa UOKiK
Zastępca Dyrektora Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka

